

שזה כסף ככסף

- We've established that the superiority of קניין כסף and its manifold applications is that it focuses on the interaction between the two human parties involved.
- We now want to zero in on the nature of that interaction.
- And what part of it are we using to effect קידושין

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ב עמוד א
/מתני'/. האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף - בית שמאי
אומרים: **בדינר ובשוק דינר**, ובית הלל אומרים: **בפרוטה ובשוק פרוטה**. וכמה היא פרוטה? אחד משמנה באיסר
האיטלקי. וקונה את עצמה בגט, ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה, וקונה את עצמה בחליצה, ובמיתת היבם.

- Q: On what basis is שוה כסף כנסת?
- Q: Is a source necessary to teach שוה כסף כנסת?
 - If so, then what is the source? And What might that tell us?
- Q: What is the scope of שוה כסף that is?

שוה כסף ככסף

- Q: On what basis is שוה כסף ככסף?
 - כסף and שוה כסף have the same value/worth
 - כסף = שוה כסף
 - שוה כסף achieves the formal status of כסף
 - “Conversion”
 - 2 different things, but both are effective
 - שוה כסף is effective just as כסף is effective

Do we need a מקור?

- Q: Is a source necessary to teach שוה כסף ככסף?
 - If so, then what is the source? And What might that tell us?
- If there is a source, do we always need one?

תוס- כל תום צריך מקור ששואה כסף ככסף

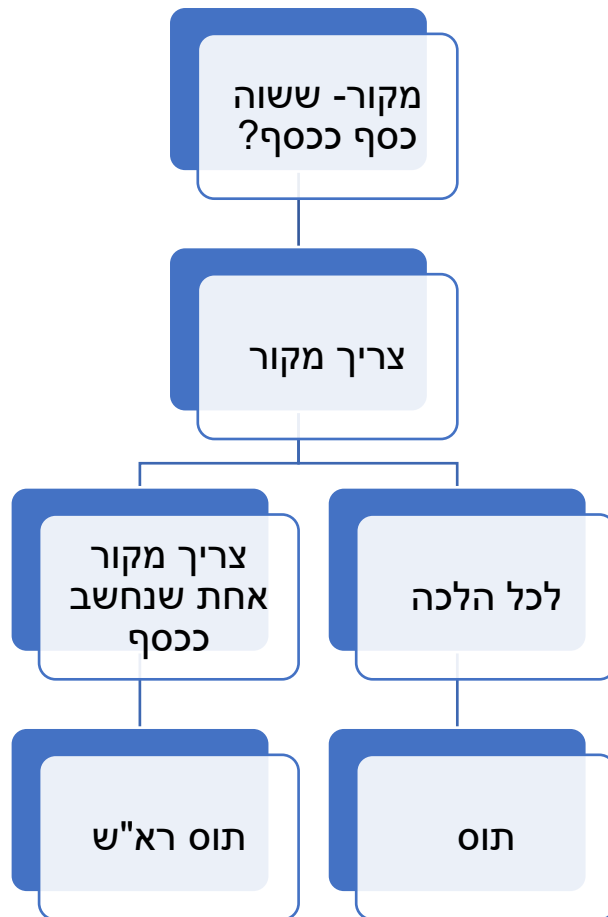
תוס קידושין ב.

....וא"ת ומנא לן דשואה כסף ככסף דהא לקמן (דף טז.) מיבעי ליה קרא גבי עבד עברי ישיב לרבות שואה כסף ככסף ופדיון הבן דכתיב ביה כסף ואמר לקמן (דף ח.) דרב כהנא שקל סודרא בפדיון הבן ומנא לן דשואה כסף ככסף ומיהו בפרק קמא דשבועות (דף ד:) דריש כלל ופרט וכלל אבל גבי ערכין דכתיב ביה כסף והקדש נמי דתנן (ערכין דף כז.) גבי המקדיש שדהו שהקדש נפדה בכסף ובשואה כסף מנלן דשואה כסף ככסף מיהו בהקדשות נמי אפשר דדרשין כלל ופרט וכלל דהא אין הקדש נפדה בקרקע כדאמרינן בהזהב (ב"מ דף נד.) הרי אמרו אין הקדש מתחלל ע"ג קרקע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקם לו ולקמן (דף ה.) נמי אמרינן דאין פודין הקדש ומעשר שני בשטר אבל גבי קדושין וערכין מנלן דשואה כסף ככסף וי"ל דילפינן מע"ע וא"ת והא גבי נזיקין נמי כתב קרא כסף ישיב לבעליו ודרשין בפ"ק דב"ק (דף ז.) ישיב לרבות שואה כסף ככסף וא"כ הו"ו נזיקין ועבד עברי שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין ויש לומר דתרוייהו צריכי דאי כתב עבד גרידא לא מצי למילף נזיקין מיניה לפי שמצינו שהקפיד הכתוב לענין מיטב וסד"א נמי כסף דוקא ולא שויו להכי איצטריך כסף ישיב גבי נזיקין וגבי ע"ע איצטריך נמי קרא דלא מצי יליף מנזיקין דהוה אמינא עבד דומיא דנזיקין ואם מיקני בקרקע ליבעי מיטב לכך איצטריך תרוייהו אי נמי י"ל אי כתב בעבד הוה אמינא דדין הוא שנקל עליו דיכול לפדות עצמו אפי' בשואה כסף כדי שלא יטמע בין העובדי כוכבים אבל גבי נזיקין דלא שייך למימר כך לא אמרי' הכי ואי כתב בנזיקין גרידא לא מצי למילף עבד מיניה דס"ד דלא יהיה שואה כסף ככסף בעבד לפי שגם הוא גרם לו לימכר על שנשא ונתן בפירות שביעית וכו' יוסי בר' חנינא דלקמן (ד' כ.) וס"ד דנחמיר עליו לומר דוקא כסף ולא שויו והא דאיצטריך קרא לפדיון הבן והקדש שואה כסף ככסף ולא יליף מנזיקין וע"ע =ועבד עברי= לפי שבא למעט קרקעות ושטרות שאין פודין בהן בכור אדם והקדשות.

תוס רא"ש - צריך מקור אחת ששזה ככסף ככסף

תוספות הרא"ש מסכת קידושין דף ב עמוד א

... אבל הכא גבי קידושין מנ"ל דשזה כסף ככסף וכן גבי ערכין דכתיב ביה כסף ואמרינן במס' ערכין דשזה כסף ככסף, וי"ל
דבכל דוכתא ילפי' מעבד עברי דרבי ביה קרא שזה כסף ככסף וה"ה נמי בכל דוכתא דכתיב ביה כסף, והא דאצטריך
כלל ופרט וכלל גבי פדיון הבן והקדשות לא לרבות שזה כסף אלא למעט קרקעות ושטרות שאין פודין בהם, והא
דמיבעי לן גבי ניזקין ישיב לרבות שזה כסף ככסף בפ"ק דב"ק היינו טעמא לפי שמצינו שהקפיד הכתוב לענין מיטב ס"ד
נמי דכסף דוקא, וגבי עבד עברי נמי איצטריך קרא דלא מצי יליף מניזקין דהו"א כי מקני בקרקע ליבעי מיטב.

(ה"א שעבד עברי ונזיקין שונים)

• תוס

- ה"א שנקל על העבד,
- או ה"א שנחמיר על המזיק
- תוס רא"ש- למרות ששואה כסף ככסף, יש דין של "מיטב"
- ה"א ששואה כסף לא נחשב "מיטב"
- חידוש- למרות שיש צורך במיטב, אפשר לשלם בשוואה כסף בנזיקין.

רשב"א

חידושי הרשב"א מסכת קידושין דף ב עמוד א
בדינר ובשוה דינר. יש מקשים קדושי כסף מהיכא מדכתיב כסף השדה א"כ נימא כסף דוקא וא"ת שוה בכלל כסף
ליתא דהא גבי ע"ע אצטריך תנא לרבות שוה כסף כדתניא ישיב גאולתו לרבות שוה כסף ככסף וא"ת דמיני' גמרי' לכל
מקום שנאמר כסף דשוה כסף בכלל א"כ גבי ניזקין למאי אצטריך קרא לרבוויי דתניא כסף ישיב לבעליו לרבות שוה כסף
ככסף ואפי' סובין, י"ל כ"מ שנא' **כסף גבי קנין שוה כסף בכלל כסף כיון דהא ניחא להו בהכי**, וגבי גרעון כסף דעבד
דבע"כ דרבו הוא אצטריך סד"א כיון דבעל כרחו מגרע ויוצא כסף דוקא קמ"ל, וגבי נזקין נמי הואיל ומשלם ממיטב כדכתיב
מיטב שדהו ישלם, כסף דכתיב גביה כסף דוקא קמ"ל אפי' סובין, **ואי קשיא לך** הא דאמרי' לקמן האי תבואה וכלים היכי
דמי אילימא דלא מקני בהו כלל ישיב אמר רחמנא לרבות שוה כסף ככסף **דאלמא אף לקנין אצטרכינן לרבוויי שוה כסף**
למהוי ככסף, י"ל דהתם לרווחא דמלתא קאמר ליה ודעדיפא קא מקשה דאי מסברא הוה דחי וא"ל ומנא לך משו"ה קא
מקשה ליה מדכתיב ישיב לרבות שוה כסף, ויש מתרצים בזו דה"ט משום דס"ד התם דממעט שו"כ מדכתיב מכסף מקנתו
דמשמע ולא כל כסף לפיכך הוצרך לומר שכבר נתרבה מדכתיב ישיב גאולתו.

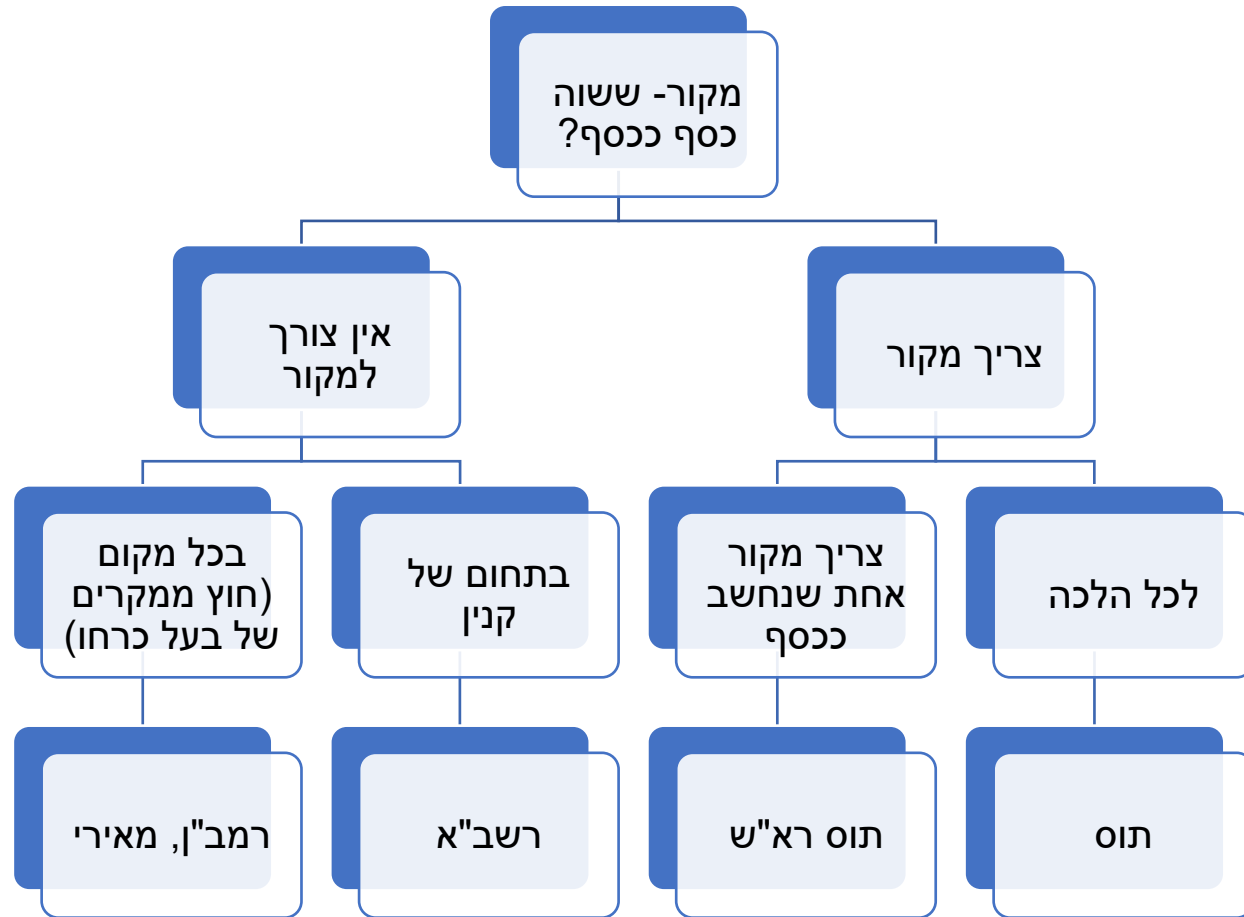
מאירי

בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף ב עמוד א
ועכשיו הוא מתחיל להזכיר את שלשתן והקדים את הכסף מפני שהוא ראש המדברים בכל מקום ושהכתוב הקדימו
וכדכתיב כי יקח ובדין היה להזכיר ביאה אחריו וכסדור המקרא אלא מתוך שהשטר אף הוא קנינו מרובה סמכה עם הכסף
וענין קדושי כסף יתבאר בגמרא שנותן לה כסף או שוה כסף ואין צורך לטרוח מהיכן יצא לנו מן המקרא להיות שוה
כסף ככסף כמו שטרחו רבותינו בה בנזקין להביאה מכסף ישיב לבעליו ובעבד מישיב גאלתו שלא הוצרכו להביאם מן
המקרא אלא בדברים שהפורע פורע שוה כסף על כרחו של מקבל כגון עבד לאדון ומזיק לניזק אבל אשה ושדה שאין
הנותן רשאי ליתן לעקר קנייתם שלא מדעת המקבל פשוט הוא שכל שהיא מקבלת שוה כסף הרי הוא ככסף ויש
מפרשים בדרך אחרת לומר שלא הוצרכו לטרוח בכך אלא בעבד דכתיב ביה בהדיא כסף וכדכתיב מכסף מקנתו והוצרך
לרבות שוה כסף מישיב גאלתו וכן בנזיקין דכתיב ביה בהדיא כסף ישיב לבעליו הוצרך לרבות שוה כסף מדכתיב ביה ישיב
אבל הכא לא כתיב ביה כסף בהדיא אלא מהקישא דקיחה קיחה וראשון עקר:

רמב"ן

חידושי הרמב"ן מסכת קידושין דף ב עמוד א
בדינר ובשוה דינר, איכא למידק קדושי כסף מנלן דכתיב כסף השדה נימא כסף דוקא, שוה כסף מנלן. ואם תאמר שוה כסף בכלל כסף, והא איצטריך ליה לתנא לרבויי גבי עבד דתניא לקמן (ח' א') ישיב גאולתו לרבות שוה כסף ככסף, וא"ת מיניה גמרינן לכל מקום שנאמר כסף שוה כסף בכלל, והא גבי נזיקין איצטריך נמי רבויא דתניא כסף ישיב לבעליו לרבות שוה כסף ככסף ואפילו סובין. איכא למימר קדושי אשה גמרינן מדכתיב ישיב את גאולתו לרבות שוה כסף מאי טעמא מדכתיב ויצאה חנם אין כסף והיינו שוה כסף דעבד ואמה דאתקוש. וע"כ דרשת ליה הכי אין כסף ושוה כסף לאדון [זה אבל] יש כסף ושוה [כסף] לאדון אחר, א"נ איכא למימר שבכל מקום שנאמר כסף בקנין שוה כסף בכלל, וכי איצטריך קרא לרבויי בפרעון סד"א אם לקח עבד אינו יכול לגרוע בפדיונו בע"כ של רבו בשוה כסף דא"ל זיל טרח וזבין אייתי לי, וכן גבי נזיקין סד"א שאינו יכול לפורעו בע"כ בשוה כסף אלא ממיטב כדכתיב מיטב שדהו ישלם קמ"ל. אבל לענין מקנה כיון דניחא להו בשוה כסף, ככסף הוא שהרי שניהם שוים.

(ואקשי') [ואי קשיא] הא דאמרין לקמן האי תבואה וכלים היכי דמי אילימא דלא מקני להו כלל ישיב אמר רחמנא וכו' דאלמא לקנין גופיה איצטריך קרא לשוה כסף, לא תיקשי דהא דעדיפא ודאלימא אקשינן דאי מסברא לא מצינן לאקשווי דהוה דחי ליה מיניה ואומר ליה מנא לך, ועוד דהוה קא סליק אדעתין התם דממעט שוה כסף מדכתיב מכסף מקנתו דמשמע ולא כל כסף לפיכך הוצרך לומר לו שכבר נתרבה מדכתיב ישיב, אבל דכו"ע בכל מקום שנאמר כסף סתם שוה כסף בכלל, וזה נ"ל יותר מן הראשון.

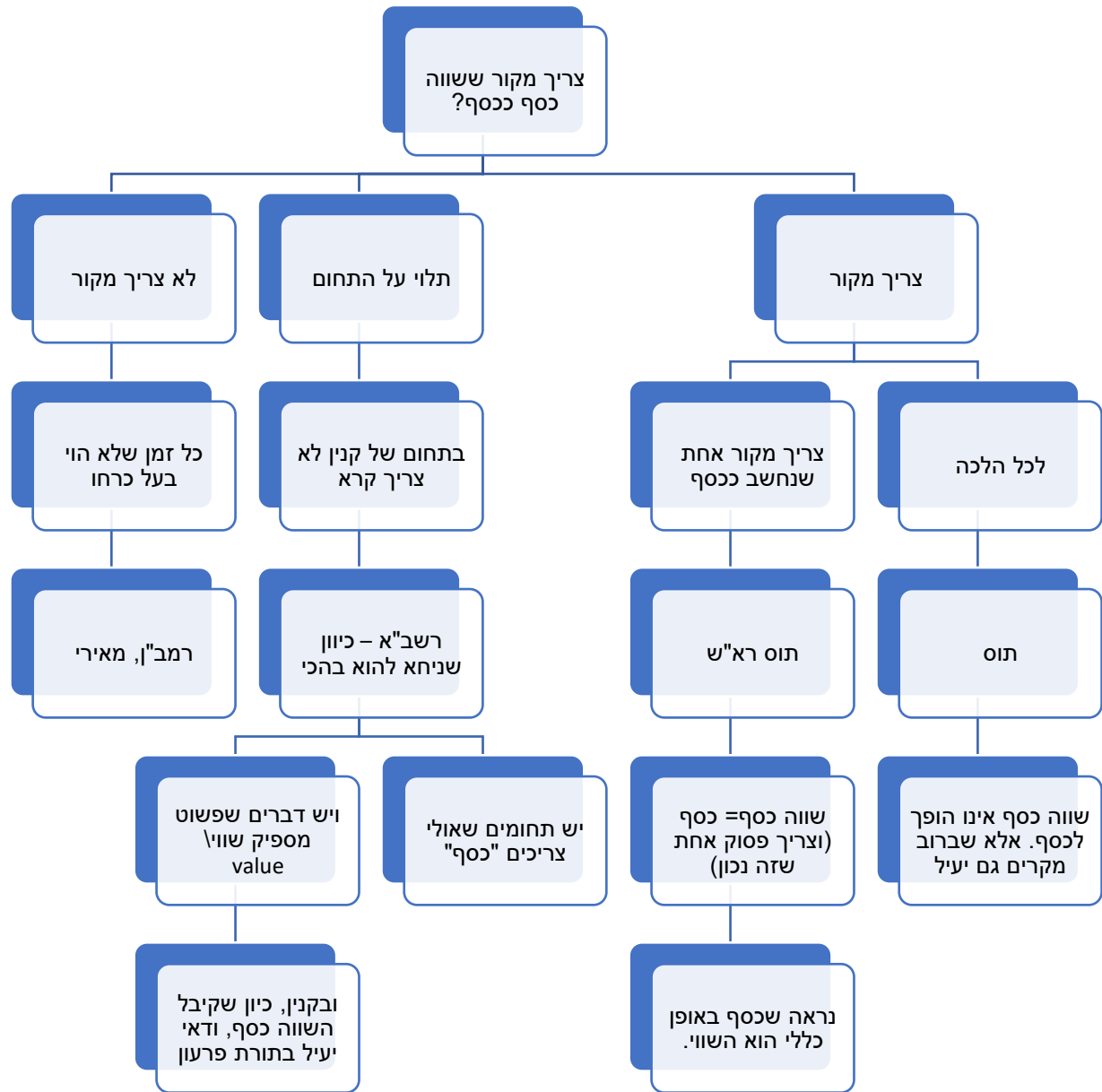

רא"ש - כסף = שווה כסף

אבני מילואים כז: ד

ועיין בתשובת הרא"ש כלל ו' סי' כ"ד ז"ל תדע לך דאמרינן התם הרי זה גיטך על מנת שתתן איצטלית ואבדה איצטלית דוקא קאמר אף על גב דבכולה תלמוד' קי"ל ש"כ ככסף, שאני התם דלצעורי קא מכוין ע"ש ומשמע נמי דשוה כלי ככלי. ואמאי הא אפי' ש"כ אינו ככסף אלא היכא דגלי קרא לרבות ומכ"ש בשוה כלי דלא נימא שוה כלי ככלי.

- יוצא שלפי הרא"ש, כסף = ששוה כסף (כלי) = כסף. ולכן אפשר במקום ליתן את הכלי (שהיא שווה כסף) ליתן כסף במקומו.

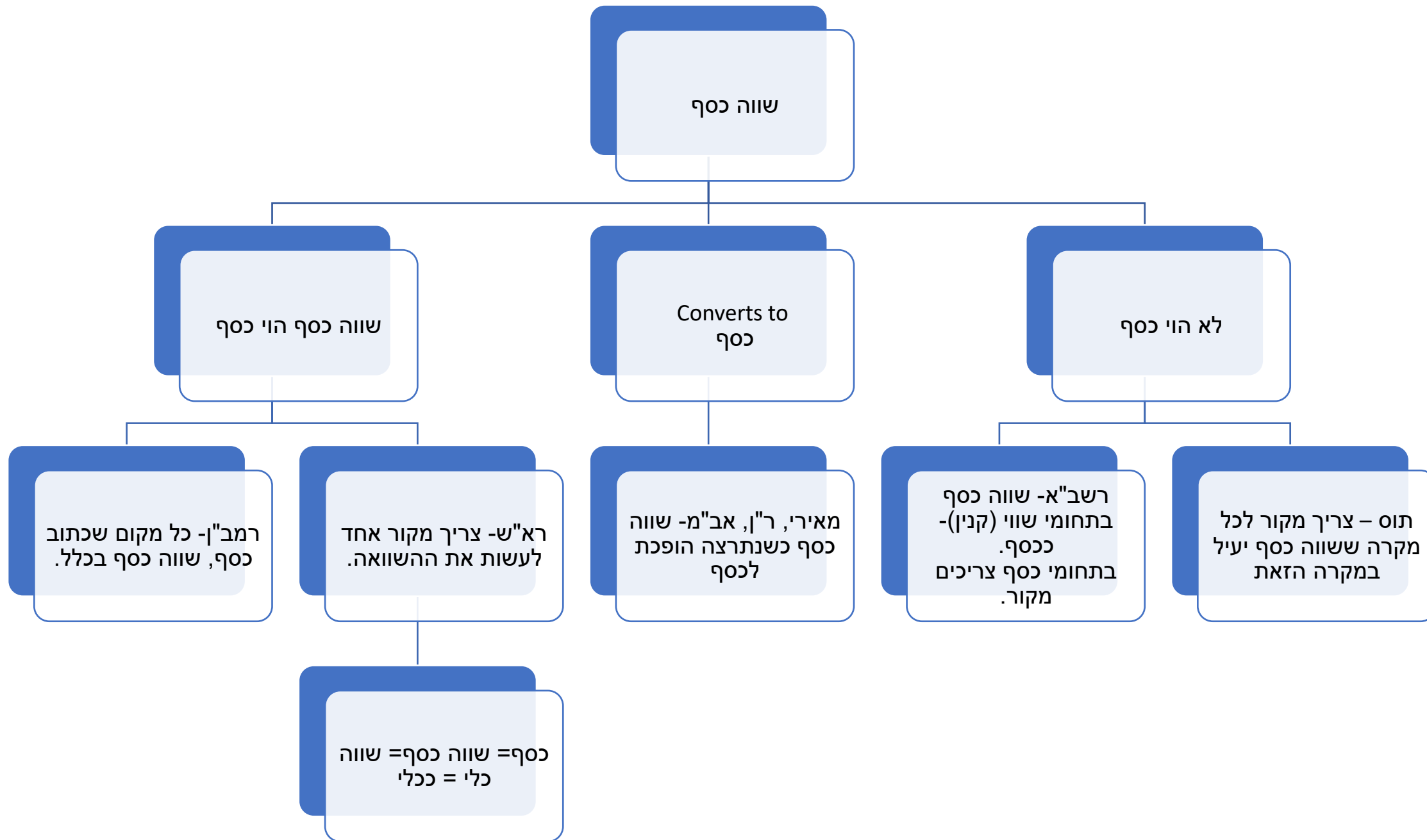

הר"ן על הרי"ף מסכת קידושין דף א עמוד א

... אבל שוה כסף מנא לן וכ"ת דכל היכא דכתיב כסף מסברא אית לן דשוה כסף ככסף ליתא דהא גבי עבד עברי כתיב
מכסף מקנתו ואפ"ה איצטריכין למימר דשוה כסף בכלל ... אלמא כל היכא דכתיב כסף אי לאו רבויא בעינן כסף דוקא
והכא דלא כתיב רבויא שוה כסף מנא לן **ויש לומר דנהי דגבי עבד ונזיקין איצטריכין קרא לרבויי שוה כסף הכא לא
צריך דהתם כל חד וחד למילתיה איצטריך דגבי עבד סד"א כיון שמגרע פדיונו ויוצא בעל כרחו של רבו דלימא ליה רביה
זיל טרח וזבין ואייתי לי להכי איצטריך קרא לרבויי (דמסברא לית לן דכל כה"ג שוה כסף ככסף הוא) אבל לגבי קידושין
כיון שהיא מתרצית בדבר וניחא לה בשוה כסף לא צריך קרא לרבויי דמסברא אית לן דכל כה"ג שוה כסף ככסף הוא
וגבי נזיקין נמי משום דכתיב מיטב שדהו ישלם סד"א כיון דאי פרע ליה בקרקע צריך לפורעו ממיטב כי פרע ליה במטלטלין
נמי שיהא צריך לפורעו ממיטב מטלטלין דהיינו כסף להכי איצטריך רבויא דישיב אבל לענין מקנה [בכל מקום] ששניהם
מתרצים בדבר מסברא פשיטא לן דשוה כסף ככסף.**

אבני מילואים – שווה כסף ממיר לכסף בהסכם השני

- לענין שוה כסף דהיכא דמתרצה האשה בש"כ היינו כסף
- והיינו דאע"ג דבפחות מש"פ לא מהני ריצוי דידה היינו משום דלא מיקרי ממון אבל ש"כ כל שמרוצה בכך ה"ל ככסף **ממש**
- ולכן נראה כדברי הרשב"א והר"ן והריטב"א דלא צריך קרא לרבות ש"כ כל היכא דהוא מדעת מקבל ממילא הוי ליה **כסף ממש**.
- ואפשר, כיון דהא דנקנה בשוה כסף היינו משום דכל מדעתו ה"ל כמו כסף ממש

Potential repercussions

- Does it work against objections?
- What about fulfilling formal conditions?
 - Shaveh kesef is formally kesef, or at least colloquially considered as such.
 - It's different, just it often can be converted.
- Does the reverse hold true- can money be treated as an object?
 - Avnei Miluim – of course not, you can convert the object into money, but who says you can do the reverse.
 - Teshuva of the Rosh- Yes, value and objects of value, and currency are interchangeable mediums of value.
- Is there a preference for כסף when possible? If you have cash can you still use שווה כסף.

שווה כסף בקידושין

רש"י מסכת קידושין דף ח עמוד א
שׁוה כספּ ככספּ - גבי קידושין כספּ כתיב ושׁוה כספּ איתרבי ככספּ כדאמרין לקמן ישיב לרבות שׁוה כספּ הלכך כי כספּ
בעינן דקייץ.

רש"י מסכת בבא מציעא דף קיח עמוד א
אין שומעין לו - אף על גב דבכל דוכתי אית ליה שׁוה כספּ ככספּ, הכא גבי פועל בל תלין שכרו כתיב (ויקרא יט) - מאי
דאתני בהדיה משמע.

שווה כסף בקידושין

The same as
everywhere else

Kinyanim- no
makor
Kiddushin- needs a
makor

Kiddushin doesn't
need a makor,
Other things need
a makor

רש"י

הר"ן על הרי"ף מסכת קידושין דף א עמוד א

... אבל שוה כסף מנא לן וכ"ת דכל היכא דכתיב כסף מסברא אית לן דשוה כסף ככסף ליתא דהא גבי עבד עברי כתיב מכסף מקנתו ואפ"ה איצטריכין למימר דשוה כסף בכלל ... אלמא כל היכא דכתיב כסף אי לאו רבויא בעינן כסף דוקא והכא דלא כתיב רבויא שוה כסף מנא לן ויש לומר דנהי דגבי עבד ונזיקין איצטריכין קרא לרבויי שוה כסף הכא לא צריך דהתם כל חד וחד למילתיה איצטריך דגבי עבד סד"א כיון שמגרע פדיונו ויוצא בעל כרחו של רבו דלימא ליה רביה זיל טרח וזבין ואייתי לי להכי איצטריך קרא לרבויי (דמסברא לית לן דכל כה"ג שוה כסף ככסף הוא) אבל לגבי קידושין כיון שהיא מתרצית בדבר וניחא לה בשוה כסף לא צריך קרא לרבויי דמסברא אית לן דכל כה"ג שוה כסף ככסף הוא וגבי נזיקין נמי משום דכתיב מיטב שדהו ישלם סד"א כיון דאי פרע ליה בקרקע צריך לפורעו ממיטב כי פרע ליה במטלטלין נמי שיהא צריך לפורעו ממיטב מטלטלין דהיינו כסף להכי איצטריך רבויא דישיב אבל לענין מקנה [בכל מקום] ששניהם מתרצים בדבר מסברא פשיטא לן דשוה כסף ככסף.

מיהו איכא מאן דאמר דאע"ג דשוה כסף ככסף לענין קדושין ה"מ מטלטלין אבל קרקעות לא דבגמרא [דף ה א] אמרינן דמקשינן הויה ליציאה ומהך היקשא ילפינן קדושי שטר וכיון דמקשינן מה יציאה במחובר לא שאין כותבין את הגט במחובר לקרקע כדאיתא בפרק המביא תנין (דף כא ב) אף הויה נמי במחובר לא והביאו ראייה ממה דאמרינן בפ"ק דגיטין (דף ט א) גבי הא דתניא התם בג' דברים שוו גיטי נשים לשחרורי עבדים דפרכינן עלה והא איכא מחובר ומשנינן מילתא דאיתא בקידושין קתני מילתא דליתא בקידושין לא קתני אלמא דמחובר אף בקידושין פסולין

פני יהושע - ודאי צריך לימוד לשווה כסף בקידושין

פני יהושע מסכת קידושין דף ב עמוד א

בא"ד וא"ת ומנא לן דשוה כסף ככסף דהא לקמן מיבעיא לן קרא בעבד עברי ישיב כו' עכ"ל. נראה לכאורה דהא דהוצרכו לאתויי מעבד עברי היינו כי היכי דלא נימא דמסברא אמרינן דשוה כסף ככסף, והיינו דקשיא ליה למהרש"א ז"ל דלמסקנת התוספות למה הוצרכו לפרש דילפינן מעבד עברי ונזקין בפשיטות הוה להו לפרש דמסברא ידעין דשוה כסף ככסף והא דאיצטריך קרא בעבד עברי ונזקין היינו משום דבהנהו איכא סברות להיפך, עיין במהרש"א שהניח בקושיא. ולפי הבנה זו בכוונת התוספות צ"ל דמה שלא הביאו בלשון קושייתם מנזקין היינו משום דניחא להו לאתויי מעבד עברי השנוי במכילתין, ועוד דדמי טפי לאשה ששניהם מעניני קנין הם, אלא דאכתי הו"ל לאתויי נמי הא דנזקין לאלומי הקושיא. ועוד דבלא"ה מה סברא יש לומר דלענין קידושין שוה כסף ככסף כיון דקדושי כסף בדינר או בפרוטה אינן אלא גזירת הכתוב.

ואף שראיתי להר"ן ז"ל [דף א' ע"א מדפי הרי"ף] שכתב כיון שנתרצית להתקדש מילתא דסברא הוא דשוה כסף ככסף וקשיא לי טובא תינח היכא דפשטה ידה וקיבלה אבל היכא דשוויה שליח ואמרה קבל לי קידושין וקיבל שוה כסף מה סברא יש בזה דליהוי קידושין. ועוד דלפי הבנת מהרש"א ז"ל משמע דמה שתירצו התוספות דילפינן מעבד עברי היינו במה מצינו ובנין אב וזה אי אפשר דאיכא למיפרך מה לעבד עברי שכן יוצא בכסף ושוה כסף כדמקשה הש"ס לקמן [דף ד' ע"ב] לענין עיקר קידושי כסף מאמה העבריה.

והנראה לענ"ד דמעולם לא עלה על דעת התוס' שיהיה שום סברא בקידושין דשוה כסף ככסף, אלא מה שהוצרכו לאתויי בקושיא מעבד עברי היינו משום דבלא"ה היה באפשר לומר דכל היכא דכתיב כסף בהדיא הוי שוה כסף בכלל היינו מדגלי קרא בנזקין דשוה כסף בכלל כסף. והכי משמע מדמקשה הש"ס בפ"ק דבב"ק [דף ז' ע"א] כתיב מיטב שדהו וכתוב ישיב לרבות שוה כסף ככסף ומאי קושיא האי בשן ורגל והאי בבור וחדא מאידך לא ילפינן דאיכא פירכא כדאיתא התם [דף ב' ע"א] אלא על כרחך דבכל כ"ד אבות נזיקין דכתיב תחת נתינה ישלם כסף הו"ל כמאן דכתיב כסף להדיא בכולהו והו"ל גילוי מילתא דכל היכא דכתיב כסף שוה כסף בכלל וא"כ ה"נ לענין קידושין כיון דכתיב כסף הוי שוה כסף בכלל, על זה הקשו התוספות מדאיצטריך קרא ישיב בעבד עברי אלמא דשוה כסף אינו בכלל משמעות לשון כסף אלא דווקא בכ"ד אבות נזיקין דתחת נתינה ישלם כסף גזירה שוה גמורה היא לענין תשלומין כמ"ש התוס' שם [דף ה' ע"א ד"ה תחת] ולא נתקבלה גזרה שוה אלא בנזקין לחוד, ועל זה מתרצים התוס' שפיר דילפינן מעבד עברי ולא בבנין אב אלא בגילוי מילתא בעלמא דכי היכי דבעבד עברי אף על גב דכתיב מכסף מקנתו אפ"ה שוה כסף בכלל משמעות הלשון ה"ה בקידושין וקניית קרקעות, ועל זה מקשה שפיר א"כ ישיב בנזקין למה לי ותירצו דילפינן מעבד עברי ונזקין, ומקשו דהו"ל שני כתובים, דאע"ג דגילוי מילתא הוא אפ"ה שייך ענין שני כתובים אפילו במשמעות הכתוב כדאשכחן בפרק כל הבשר [חולין דף קי"ג ע"ב] לענין גדי עזים עיין שם, כן נראה לי נכון עיין בסמוך ודו"ק:

דווקא שווה כסף בקידושין!

הר"ן על הרי"ף מסכת קידושין דף א עמוד א
... וליתא דכי אמרי' התם דמחובר פסול בקידושין ה"מ בקידושי שטר שאם כתב לה על המחובר הרי את מקודשת לי ונתנו לה לא הוּו קידושין דקידושי שטר הוא דמקשינן ליציאה אבל נתן לה קרקע או מחובר בתורת כסף ודאי מהני דהויה דכסף לא בעינן דומיא דיציאה. והכי מוכח לקמן בגמרא [דף ט א] גבי בעיין דשטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו דאמרינן עלה מה הויה דכסף לא בעי לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה. כלומר דלא בעינן שתהא צורת הדינר טבוע לשמה ואף על פי שאפשר לדחות ראייה זו ולומר דאפי' מקשינן הויה דכסף נמי ליציאה אפ"ה אינו בדין דניבעי שיהא הדינר טבוע לשמה שהרי אינה מתקדשת מפני טבועו אלא מפני שוויו דאע"ג דכי מקשינן [נמי] הויות להדדי לגמרי מקשינן להו כדמוכח ההיא אפ"ה כיון דההיא דגיטין לא מוכחא ובתוספתא דמכילתין מוכח בהדיא שאם קדש במחובר מקודשת מסתברא דהוּו קידושין וכן דעת הרשב"א ז"ל:

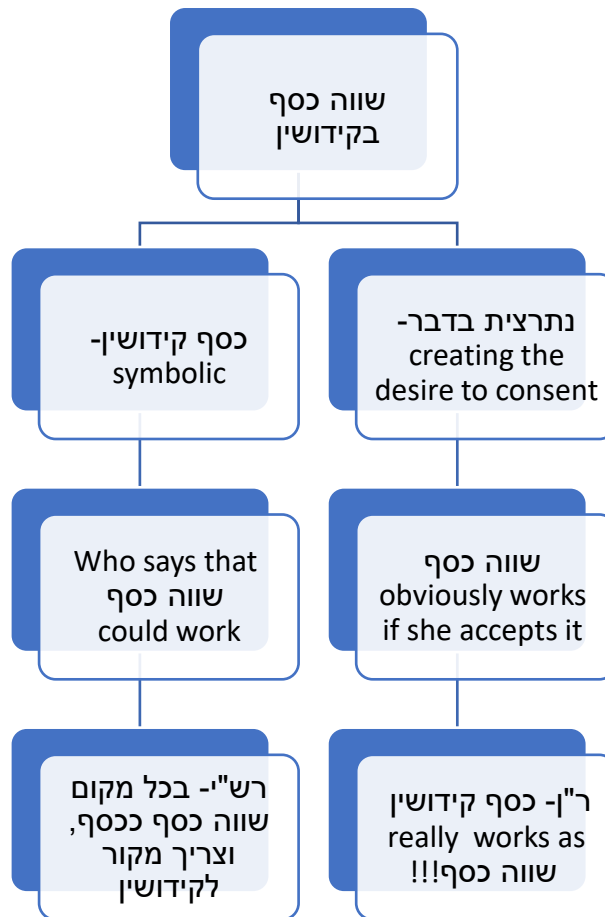
שווה כסף בקידושין

The same as
everywhere else

Kinyanim- no
makor
Kiddushin- needs a
makor

Kiddushin doesn't
need a makor,
Other things need
a makor

רש"י

רמב"ם: קידושין- הנאה שמגיעה לידיה ממנו

- רמב"ם הלכות אישות פרק ה
- הלכה יב- ...שהרי לא הגיע לידה ממנו כלום
- הלכה יג- המקדש במלוה אפילו היתה בשטר אינה מקודשת... מפני שהמלוה להוצאה ניתנה ואין כאן דבר קיים ליהנות בו מעתה שכבר הוציאה אותו דינר ועברה הנאתו.
- הלכה יד- היה לו אצלה מלוה על המשכון וקידשה באותה מלוה והחזיר לה את המשכון הרי זו מקודשת שהרי היא נהנית במשכון מעתה והרי הגיעה הנאה לידה.

רמב"ם - קנין כסף הוי מעות פרעון

רמב"ם מכירה פרק א הלכה ד

כיצד בכסף, מכר לו בית מכר לו שדה ונתן לו הדמים קנה, במה דברים אמורים במקום שאין כותבין את השטר, אבל במקום שדרכן לכתוב שטר מכר לא קנה עד שיכתוב את השטר, ואין קרקע נקנית בפחות משה פרוטה.

רמב"ם הלכות מכירה פרק ז הלכה ד

מי שהיה לו חוב אצל חבירו ואמר לו מכור לי חבית של יין בחוב שיש לי אצלך ורצה המוכר, הרי זה כמי שנתן הדמים עתה, וכל החוזר בו מקבל מי שפרע, לפיכך אם מכר לו קרקע בחובו אין אחד מהן יכול לחזור בו ואף על פי שאין מעות המלוה מצויות בשעת המכר. +/השגת הראב"ד/ מי שהיה לו חוב וכו'. א"א לא ידעתי זה למה שהרי הושוו הגאונים כלם מלוה להוצאה ניתנה ואינה כנתינת מעות כלל והכי אמרינן בקדושין ושויים במכר שזה קונה ואי מלוה להוצאה ניתנה במכר במאי קנה ואולי הטעהו הא דאמרינן מעמידין מלוה על הפירות והוא שיש לו וההיא לאו לענין קנייה מיירי אלא לאיסור רבית עכ"ל. +

רמב"ם - קידושין הוי כסף של הנאה

- And perhaps that's why he thinks קידושי כסף isn't a קנין at all.
- פרעון is certainly not שייך to קידושין (as per the ר"ט's question)
- But is rather הנאה שמגיע לידה ממנו